

«Минà виноберма и всички лозя сж
Обрани и вече прибрани,
А нашите, братко, какво още чакатъ?
Вижъ, ронятъ ги черните врани!»

— «Лозята ги дадохме ние пролетесъ
На изполъ, че много ни бяха;
Неволя слетя изполци другоселци —
Лозята небрани остана!»

Ей дойдоха близо до самото село;
Край село широки ливади.
И още по-плахо, изново се брату
Петкана тогава обади:

«Вечъ късна е есень, косидба се мина,
Вей острия вятъръ есенни.
Прибрани сж хорски ливади — защо ли
Салъ наште стоѣтъ некосени?»

— «Пролетесъ отидоха въ Добруджа пуста
Вси братя на кяръ цялолетенъ —
Самси не можахъ да сколасамъ на време,
Отъ болестъ невярна сполетенъ.»

«А къщите какъ ги сколасахте?» Лазаръ
Наведе посърнало чело:

— «За къщите, сестро, не питай; ще видишъ
Когато пристигнеме въ село!»

Вървѣтъ те презъ село . . . И смаяни люде
Изглеждатъ ги въ страхъ мълчеливо —
И бягатъ . . . Настрѣхнали псета низъ двори
Баучатъ и грозно и диво.

Ей старата църква само посредъ село,
Съсъ бялъ зидъ високъ обградена;
Изракаха порти — излезе старѣя
Съсъ черенъ чумберъ прибрадена.